

"אויררע של בגידה" (פרק ב')

מאיר ליפשיץ

ב שבע שערב, עסקנו כאן בהרחבה בתיאור "אויררע הבגידה" השוררת במקומותינו. ואנחנו יוצאת האמוק של מיפלטת העבודה לברית הבלתיקרושה עם מוטרי השמאלנות היהודית ונושא בשורת האומנות ההודות הרוניות עם שאיפות האויב האשפטיטי, כאמצעי במאבק הפוליטי נגד היריב והאח היהודי. הורגש המניע האפל של השמאל בישראל, בפעולותיו המביאות להרס האושיות ועירעור בסיס הקיום לאומי.

באה מוכירות הקיבוץ הארצי וסיפקה פעם נוספת את ההוכחה. ב18 באפריל כונסה מסיבת עיתונאים מטעמם, לרגל פרסום החוברת שיח' לוחמים 89. מה שלא ראתה שפחה חרופה על הים, איוררו קבל עם ועולם קציני המילואים של מפ"ם. בהשתתפות האלוף עמרם מיצנע, שיחררו אבירי המוסר והצדק, מוכי היגון והתחבטות הנפש, את חרצובות לשונם.

בצניעותם כי רבה, מעידים הנחתומים על עצמם כי הינם "קבוצת אנשים הרואגת לביטחון צה"ל והמדינה ולאופיה של החברה בישראל". בווידוי שהם מודאגים, גם אתם לא הייתם יושנים בלילות עם מיליארדים שקלים של חובות. אבל בכייני השומר הצעיר מסרבים להתעסק בגועל-נפש הכלכלי.

בנוכחות אלוף פיקוד-המרכז, שהומוגן ובה לאירוע המיפלטת, מושמעת הקריאה ובצידה האהרה: זו לא העבודה שלשמה התאמנו בצבא. אנחנו לא בנויים לזה, לא פיסית ולא נפשית. אנחנו מגיעים לקצה הגבול.

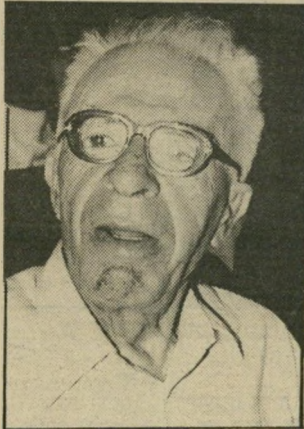
מסתבר שיש גבול לנוכחות שפוטו מפ"ם לשרות בצבא העם. שולי השוליים של המיעוט רוצים לקבוע עבור הרוב את קווי המדיניות. "קציני-מילואים ותיקים אנו יודעים שלבעיות השטחים אין פיתרון צבאי", מכריזים מייצגי פחות מ-3% מדרגת הצבא היהודי. השמאלנים, שנכשלו בכל עניין ונושא מדיני, מי שגם לא צלחה דרכם בתחום המישקי, תופסים לפתע פוזה של נביאים: "מה שקרה בנחלתן יחוויר לעומת מה שעוד יקרה בשטחים".

אבל אנחנו כבר עשינו הוכחות עוקרמת עם הסחורה הבלושביקית הזאת. ראינו אותם במעורבותם הפוליטיים בכל שלב של צמיחת המיפעל הציוני. החל מרעיון המדינה הרירלאומית הירית-ערבית, עבור סטאלין כאביהם הרחוקים ואמא רוסיה כמולדת השנייה, וגמור מיספחות על קוצו של יוד.

וגם תופעת המחאה הפומבית, המאורגנת, של חיילי צה"ל (ובכ תוך ציון דרגותיהם ותפקידיהם, אינה חדשה. היא יצאה לאוויר... במקביל למהפך הפוליטי של 1977. החלוק היה מיכתב הקצינים בראשית הקמת שלום עכשווי בגילגולה המקורי, והתופעה פרחת והתמסדה כעת המילחמה בלבנון. בניגוד לתנועות-המחאה אחרי מלחמת יום-הכיפורים, שלא היו פוליטיות ועסקו רק בדרך ניהול המילחמה, כאן מערערים על עצם צידקת מדיניות הממשלה ועל המטרות המוצהרות בפני האומה.

החשד הקל, ברבר מניעיהם האמיתיים של אותם קציני מילואים ותיקים, מתעצם לנוכח העיתוי של התפרצויות אנושיות. כוונתיים, הם בוודאי זוכרים, כי במילחמת-ההתשה 1968-1970 הפך צה"ל לשממה איזורים צפוני-אוכלוסיה לאורך התעלה. שלוש מעריה הגדולות של מצרים, פורט סעיד, איסמעליה וסואץ, הוחרבו בהפגזות ובהפצצות שיטיות. מיליון וחצי אזרחים נטשו בבהלה את בתיהם, או לא דובר באלות, כדור-פולטיק ומכות. אז עסק צה"ל בהרס ובהרג המוני. אבל אז ישבה מפ"ם בממשלה, וקציני סדיר ומילואים כלל לא חלמו על מחאה.

גם לא זכורים לנו כל קולות מחאה וזעם אודות גורל אלפי הילדים והנשים הסוריים שגורשו או שברחו מרמת-הגולן. זו נכבשה, לאחר לחץ ישיר של קיבוצי הצפון, ובראשם — לפי עדות

יערי
אמא רוסיה אבא סטאלין

כא שיח' לוחמים 89. ומעורר את מקריבי הילדים הפלסטינים על מיוזה שאיפות אש"ף. האנשים במחנות-הפליטים, ורוצחי החשודים בשיתוף-הפעולה עם ישראל, מקבלים זריקת-מרץ מוסרית להמשך העשייה הנפשעית. "הערבים מחייבים אותנו להרוג אותם, ובוה העם היהודי לא יעמוד". "מגד"ם, מפ"ם בכל הרמות... הם צעד אחד לפני הסירוב, וכדאי שיקחו את זה בחשבון", אמרו בכנס המיפלטת קציני-מילואים, והאלוף מיצנע משתתף, שומע ומשמיע.

זה הגורם או הסימפטום להתפתחות "אויררע של בגידה". עצם ההתארגנות הפומבית, הפוליטית-מיפלטת, של קצינים, המשתמשים במירע שהשיגו בשרותם הצבאי, ומנפנים בדרגותיהם, להפעלת לחץ חוץ-פרלמנטרי על הממשלה הנבחרת והחוקית, גובל במרד. הניסיון לכפות השקפות ואינטרסים של מיעוט על רצון הרוב ועל האינטרס הלאומי הכולל, תוך איום בסרבנות, משקף את תהום הציניות, הרמיה העצמית ושינאת האחים, שאלה הידרדרו. "הבחורים המצויינים" מקיי בוצים.

אם נשמעים הדברים חריפים יתר על המידה, הרי הם חיזורים ועיפיים לנוכח המציאות העגומה. הנה, הנה, יוצא לו המרצע מהשק של הקיבוץ הארצי. "אני פשוט מגיע לקץ המחשבה על נושא הצינונות", הוגה בקול רם קצין מפ"ם. "המילחמה הבאה שלי תהיה נגד יהודים — זה מה שאני מרגיש". "החברה העדינים האלה, שלא מסוגלים להרים יד על ילד פלסטיני, מרגישים עצמותיהם את הצורך להילחם באח היהודי. והאלוף מיצנע שומע כל מילה.

וגם לנו יש תחושה דומה. גם אנחנו מרגישים, כי אם היו מטילים עליהם לעשות סדר בישובי גוש אמונים, בשכונות ה"דוסים" או בפברכים של "השחורים" אוהדי הליכוד, הדברים היו נראים שונים לחלוטין. לפתע פתאום היה מתברר שתפקידים כאלה מתאימים לצבא ככפפה ליד. כל התחבטויות-הנפש המפוברקות היו נעלמות כלא היו. שכן, גם היום, התלבטויות יפי הנפש קשורות לאינטרס פוליטי-מיפלטת, ואינן תולדה של שאלות מוסריות אמיתיות. זו אויררע הבגידה המרחפת בחלל האומה. לא רק הדיבורים של השמוציניקים היום, אלא גם מעשי קודמיהם ומתנכיהם בעבר.

לימין היהודי, מעבירה אותם על דעתם מעבר לגדר ההסכמה הלאומית, היישר לזרועות האויב החיצוני. ערפאת יכול לשבת, שם בתונים הרחוקה, ולחוש סיפוק וחורוה — היהודים עושים בשבילו את העבודה.

רב המרצחים, ובניגוד לחוק ולדמוקרטיה. אילו היו במרחק 20 ק"מ מתל-אביב לכיוון שכם — היו מחסלים אותם. האמריקאים, האמונים על ברכי מסורת דמוקרטית, מוחים דימעת נוסטלגיה מהעין, כאשר הם משווים בין האינתיפאדה לבין מילחמת-החרות של העם היהודי האקמת מדינה יהודית. בשבילים זה מובן מאליו שיש יהודים, ישראלים, שעורכים גם הם את ההשוואה האבסורדית והשיקרית הזו. בכלל לא מובן להם, שאילו אותם ישראלים היו ערבים — היו רוצחים אותם, מיד.

מי ששמע משורר או זמר פלסטיני, או סתם ערבי אשר מזדהה עם סבל העם היהודי בשואה, או מגלה ניצוץ של סימפטיה למדינה היהודית — שיקום. לא יכול להיות, שם אין דמוקרטיה.

אין לי סימפטיה לנורית גלרון ששרה שירי כיפאק היי לאינתיפאדה. אם היא היתה בצד שלהם — היתה מתה. ולפני זה היו אונסים אותה, אונס קבוצתי, או כבודות, לא חשוב. אבל אצלנו — ברוב השם — יש דמוקרטיה. מותר לכל אחד להשמיע את הויותיו ולתת ביטוי לנפשו החולה. זה היה במסגרת "מצא את ההברלים".

והם גם אונסים

להקת-המחול הביניקבוצית מכינה מחול שנקרא "אינתיפאדה" — יומן מילואים 1989. לא להאמין. להקת-המחול הזו ממונת מכספי משרד-החינוך כגוף תרבותי, וגם מן הסתם, מהסיוע הענק לקיבוצים המתמוטטים והמבקשים את נפשם.

אני לא יודעת מאיפה לקחו הקיבוצים כוח לצאת במחול, להקת-המחול הביניקבוצית מכינה מחול שנקרא "אינתיפאדה" — יומן מילואים 1989. לא להאמין. להקת-המחול הזו ממונת מכספי משרד-החינוך כגוף תרבותי, וגם מן הסתם, מהסיוע הענק לקיבוצים המתמוטטים והמבקשים את נפשם.

ההליכו שלשיתון ב1977. אני מסכימה. סכנה חמורה אורבת לדמוקרטיה הישראלית, אלמנטרי, ווטסון יקירי. לא תהיה דמוקרטיה בישראל, אם לא תתקיים מדינת ישראל.

ובעוד שיש סכנה לעצם קיומנו כאן — הטרור משתולל. אבירי הדמוקרטיה נפגשים עם אנשי אש"ף ובתוכם ערפאת

אבל מעניין אם יש שם גם קטע המתאר אונס אכזרי של נשים עליידי ועדות ההלם הערביות. כבר התרגלנו. שלרעים עושים הנחות מוסריות. אבל אונס, זה אונס. זה אונס. זה אונס. וזה עוד רמז לאופי ההתנהגות שהשמאל מציע לנו לבטוח בה. אמה? נקיים בחירות לפי מיטב המסורת הדמוקרטית, כהגדרת האמריקאים הנאיביים נקיים בחירות בין אנשים ורוצחים.

אני, לעומת זאת, לא חולמת להפקיר את מיספחתי, חברי ועם ישראל בירי האנסים הקולקטיביים, שהשמאל התרבותי מנהל איתם רומאן רומנטי. ואגב, הרומאן הרומנטי, נעלמו עיקבות כל כותבי השמאל המהוללים, אלה שעטם כה קלה ולשונם כה מושחת. נעלמו עיקבות אינסוף אירגוני-השמאל הקיקיוניים, הנשים בשחור, הנשים למען עצירות פוליטיות. מהם לא שמעתי שום גינוי, צער, ראגה, הפגנה, או למצער, מיסמרת מחאה.

אלה, הצועקים, והצועקות, המגינים והמגינות על מעמד האשה, לא חולמים לפצות פה על ההתעמרות המונית בנשות משתפי-פעולה. השמאל הצבוע, באמריקה אונס כזה לא היה עובר, גם בישראל לא, תודה לאל. אבל נשים ערביות זה עניין אחר. אסור לפגוע בהן או הן זורקות אבנים ובקבוקי-בצורה, ויורקות על חיילי צה"ל. מותר להתעלל בהן, לאנוס ולהשפיל — אם הם חשודות בסיוע לישראל — בסך הכל נשים צריד עור עבה במיוחד כדי לדלג בקלילות מעל המשוכה הזו, כאילו לא היתה. כי השמאל הישראלי הצבוע רואה הכל. אבל עין אחת נשארה עצומה.

צריד עור עבה במיוחד כדי לדלג בקלילות מעל המשוכה הזו, כאילו לא היתה. כי השמאל הישראלי הצבוע רואה הכל. אבל עין אחת נשארה עצומה.

לימור ליבית

הם יורים גם באחים

מישהו מודירי החרוצים בוועד המנהל של רשות השידור רגא לשנות בטלוויזיה את המינוח "משתפי פעולה" לחשודים בסיוע לישראל.

טוב, או הביטוי צורם עכשווי פחות לאוזן מוסיקלית: אוזן לא-מוסיקלית לא תבחין כלל בהבדלים ובדקויות. כי הבעיה איננה במינוחים. הבעיה היא שאש"ף מחסל את המתונים ביו"ש, ואת מי שקשורים או חשודים כקשורים לישראל. והבעיה היא שישראל הרישמית שותקת ומשותקת ונותנת לרחוב האש"ף, לבלוט ברחוב הערבי באין מפריע.

אין זה אלא רמז קטן לסכנות הגלומות בבחירות דמוקרטיות שם. אש"ף יחסל כל מתון ערבי, ולא יאפשר אלא לנצח גיו המונבקים ליבנה.

הוא משליט הכבד עתה טרור ופחד, באין רבין מפריע לו היום, ובוודאי עוד ישתלכלל בעתיד. כי יש דמוקרטיה מערבית, אך אין אף דמוקרטיה ערבית. הם פשוט לא מבינים מה זה. בדמוקרטיה שהמה "ישראל" לעומת זאת, צועקים כל הזמן יוני השמאל שהדמוקרטיה שכנסה. "כל הזמן" — מאז עלות ההליכו שלשיתון ב1977.